

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. J.**, bytem proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížova 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 28. 1. 2013, č. j. **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 2.795 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že 23. 5. 2012 obdržel rozhodnutí ČSSZ ze dne 2. 5. 2012, které bylo vydáno v návaznosti na rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 33Ad 15/2011 – 20 ze dne 14. 11. 2011, jímž bylo zrušeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 20. 12. 2010. Dle zmíněného rozhodnutí žalobci náležel od 8. 6. 2006 starobní důchod ve výši 1.799 Kč, po přičtení valorizací a odškodňovacích příplatků jeho celková výše činila 9.699 Kč.

Žalobce je přesvědčen, že ČSSZ neustále odmítá plně realizovat nároky žalobce vyplývající z odškodňovacích předpisů podpořené již prvotním rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2007, proto byl nucen proti rozhodnutí ČSSZ z 2. 5. 2012 podat opět námitky, a to v rozsahu čtyř jednoznačně znějících požadavků na úpravu výše jeho důchodu. ČSSZ svým rozhodnutím o námitkách ze dne 28. 1. 2013, které žalobce obdržel 11. 2. 2013, vyhověla pouze jednomu z jeho požadavků a od data prvotního přiznání, tj. od 8. 6. 2006, jeho starobní důchod upravila na výši 3. 518 Kč s tím, že po přičtení valorizací a odškodňovacích příplatků jeho celková výše činí 11.979 Kč.

S touto dílčí úpravou starobního důchodu žalobce souhlasí, nesouhlasí však s tím, že jeho další námitkám nebylo vyhověno. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spatřuje v následujících aspektech:

1) Z osobního listu důchodového pojištění (OLDP) vyplývá, že celková doba pojištění žalobce k 8. 6. 2006, včetně započtení doby pojištění v Německu, činí 37 roků a 59 dnů. Období od **1. 1. 1971 do 9. 3. 1972** a od **1. 10. 1972 do 30. 4. 1973 (645 dnů)** není v OLDP vykázáno. Jde o doby, kdy žalobce nemohl být, po propuštění z výkonu trestu (neoprávněně byl vězněn nejprve od 11. 7. 1967 do 30. 1. 1968), zaměstnán. Uvedl, že místopřísežně prohlašuje, že ani jedno ze zaměstnání, která těmto obdobím předcházela (Uhelné sklady Uherský Brod, Státní statek Uherský Brod) neskončilo z důvodu porušování jeho pracovních povinností. Ke skončení těchto zaměstnání došlo nikoliv proto, že by žalobce nechtěl pracovat, nebo měl špatnou pracovní morálku, ale výhradně v návaznosti na problém související s jeho politickými aktivitami. Je proto přesvědčen, že i na tato období má být aplikováno ust. § 25 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, tj. **mají být hodnocena jako doba zaměstnání**, obdobně jako doba bezprostředně po propuštění z výkonu trestu, tj. od 31. 1. 1968 do 30. 4. 1970. Na důkaz svých tvrzení je žalobce s odstupem času schopen předložit alespoň doklad ze dne 3. 5. 1972, z něhož je patrné udělení kárného opatření z důvodu „svévolného opuštění výroční členské schůze ROH“. Podobných aktivit, tehdy požadovaných za projev nesouhlasu s politickým režimem, se žalobce u obou zaměstnavatelů dopouštěl opakovaně, což mělo za následek propuštění z Uhelných skladů k 31. 12. 1970 a ze Státního statku k 30. 9. 1972, že šlo ze strany tehdejšího režimu o totální kontrolu osoby žalobce, vyplývá z přiložených kopií přísně tajných dokumentů StB.

V rozhodnutí o námitkách reaguje ČSSZ na tento požadavek žalobce, jakož i na požadavek uvedený pod bodem 2, výrazně dehonestujícími výroky vůči jeho osobě, spekulacemi a přímo nepravdami. Ač to žalobci připadá v současné době neuvěřitelné, příslušná úřední osoba čerpala při odůvodnění svého negativního rozhodnutí **z původních odsuzujících rozsudků**. Cítuje z nich absurdní obvinění, poplatné své době. Je přitom obecně známo, že v politicky motivovaných rozsudcích se velmi často vyskytoval trestný čin příživnictví, citovány zde byly kádrové posudky tehdejších občanských a různých uličních výborů atp. Tak ostatně vyznívá podle názoru žalobce i celé rozhodnutí o námitkách – jako 18-ti stránkový kádrový posudek.

Ponechává na soudu, aby sám vyhodnotil např. nepochopitelnou, zřejmě však vážně míněnou dikci věty obsažené v rozhodnutí o námitkách na str. 10, kterou je zdůvodňována nemožnost aplikace ust. § 25 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., citace „*ČSSZ považuje za prokázané, že účastník řízení ani v tehdejší Československu ani v SRN neměl kladný vztah k práci tak, jak opakovaně konstatovaly v odsuzujících rozsudcích československé soudy*“. Připadá mu, že autor rozhodnutí se nesnažil získat objektivní informace o tehdejších postupech komunistické státní bezpečnosti, a zřejmě proto neví, že osoba, která se kvůli svým politickým postojům dostala jednou do rozporu s tehdejším režimem, neměla jednoduché najít zaměstnání a hlavně v něm dlouhodobě setrvat.

Následně byly tyto osoby považovány za příživníky, jak je též patrné z citovaných rozsudků. ČSSZ nevzala vůbec v úvahu, že **tyto rozsudky, z nichž správní orgán v takovém rozsahu cituje, byly v rámci rehabilitace jako celek (tedy nejen co do výroku, ale i co do odůvodnění) zrušeny, a že je tedy zcela nemístné nebo dokonce rozporné s platným právem, používat účelové nepravdy v nich uvedené jako základ pro**

odůvodnění v současnosti vydávaného zamítavého rozhodnutí správního orgánu o oprávněm prostředku. Nedokáže si představit žádný předpis, který by dovolil vydat rozhodnutí s obsahem hemžícím se samými spekulativními negativismy o pracovním běhu pojištěnce v duchu doby, jež byla prohlášena za zločinnou. Pokud by toto bylo možné, porevoluční zprošťující rozsudky by k ničemu nebyly, stejně tak rehabilitační zákon.

Z rozsudků, které byly ohledně osoby žalobce v období komunistické totality vydány, nebyl zrušen pouze první rozsudek (ani o rehabilitaci žalobce nežádal), který žalobci, co by 18 ti letému mladíkovi, byl uložen trest 12 měsíců odnětí svobody (od 17. 8. 1965 do 17. 8. 1966) pro „pokus rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví“ a dále pro „příživnictví“ (které bylo následně z rozsudku vypuštěno, neb se naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu neprokázalo). Vzhledem k tomu, že ČSSZ tento 48 let starý rozsudek ve svém rozhodnutí zmiňuje (zřejmě ve snaze zdiskreditovat osobu žalobce, zlehčit serióznost jeho pozdější odbojové činnosti a lépe tak obhájit své zamítavé stanovisko), považuje žalobce za nutné soudu sdělit, že tehdy se jednalo o klukovský záměr dvou mladistvých chlapců odcizit tranzistorové rádio umístěné v obchodě s potravinami. Obchod byl zamčený, nikdy se do něj nedostali. Byli ale viděni dvěma kolemjdoucími, dali se proto zběsile na útěk. Svá kola nechali u obchodu. Tito dva lidé zavolali SNB a žalobce s kamarádem svůj záměr následně přiznali. S ohledem na časový odstup i na skutečnost, že toto odsouzení bylo dávno zahlazeno, předpokládá, že i ve vztahu k tomuto rozsudku je nutno na žalobce objektivně nahlížet tak, jako by odsouzený nebyl. Odkaz na tento rozsudek v rozhodnutí o námitkách je proto třeba považovat za zcela nepatřičný.

Na důkaz svých tvrzení o zřejmém politickém pronásledování v ČSSR předložil spolu s žalobou žalobce několik písemných dokladů, které má ještě v držení. Více dokladů nemá, neboť nepředpokládal, že jako signatář Charty 77 (a později osoba soudně rehabilitovaná) bude ještě v současné době nucen tyto obecně známé skutečnosti orgánu sociálního zabezpečení prokazovat. Uvedl, že argumentovat dnes trestními činy, zavedenými po únoru 1948 v komunistickém Československu je nepřípustné. Žalobci není známo, že by trestné činy jako útok na státní orgán, útok na orgán společenské organizace, pokus poškozování zájmů republiky v cizině, pobuřování, podvracení republiky, hanobení republiky a jejího představitele, hanobení státu světové socialistické soustavy a jejího představitele, hanobení komunistického přesvědčení, to vše často prokládané paragrafem „příživnictví“ (všechno trestné činy, ze kterých byl žalobce ve svém životě v ČSSR opakovaně obviňován) v civilizovaném světě existovaly. A protože jsou již 23 let také v ČR zrušeny, neměla by se s nimi žádná instituce se ztotožňovat, tj. obsahem rozsudků, jimiž byl uložen trest za tyto skutky, účelově argumentovat.

Odkázal v této souvislosti také na str. 6 rozhodnutí, kde je nesprávně uvedeno, že trestní stíhání jeho osoby pro útok na jakýsi orgán bylo zastaveno na základě amnestie prezidenta republiky. To není docela pravda. Toto bylo zrušeno na základě rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 2To 266/68.

2) Z osobního listu důchodového pojištění dále vyplývá, že nezhodnoceno zůstává i období od **24. 10. 1985 do 31. 10. 1986 (tj. celkem 373 dnů)**. V této době se žalobce sice zdržoval v cizině, avšak dle jeho názoru je nutno opět přihlédnout ke skutečnosti, že tento stav nastal rovněž čistě z politických důvodů, v tomto případě na straně čs. státních orgánů (akce MV ČSSR zvaná „Asanace“ – StB vůči některým signatářům Charty 77 náhle začala volit opačnou strategii, tj. poté, co předtím dlouhodobě paušálně zamítala jejich žádosti o opuštění republiky, a některé za jeho prosazování zavírala – případ žalobce, je nyní začala k tomuto

opuštění nutit, a to pod pohružkou těžké újmy). Žalobce se domnívá proto, že byt' se v této době zdržoval mimo území ČR, jednalo se o stav, kdy mu proti jeho vůli nebylo z politických důvodů umožněno vykonávat zaměstnání na území ČR – i zde se proto jedná o situaci, na kterou dopadá shora uvedený rehabilitační předpis, tj. mělo by se **jednat o dobu zaměstnání**.

K poznámce, kterou ČSSZ uvádí na str. 9 rozhodnutí („Účastník řízení sám z vlastní vůle od roku 1969 opakovaně usiloval nejprve s první manželkou a poté s druhou manželkou, i za cenu spáchání trestné činnosti, legálně opustit ČSSR“), sdělil žalobce: Nelze legálně opustit republiku spácháním trestné činnosti. Také by republiku nikdy opustit nechtěl, kdyby tehdejší režim respektoval fundamentální lidská práva a nestíhal občany za to, že se to snaží prosadit. Kdyby mohl svobodně vyjadřovat své názory, svobodně se sdružovat v nezávislých společenských organizacích, svobodně cestovat a účinněji se léčit. Kdyby tedy ČSSR byla svobodnou zemí, tak jako to hlásala její ústava a zákony. V důsledku výkonu trestu a pokračující perzekuce za žalobcem spáchané, politicky motivované „trestné činy“ již ve svých 33 letech měl zničené zdraví, rozbitou rodinu, žádnou existenci. Na důkaz závažnosti své situace přiložil i přímluvný dopis V. H. Právě z důvodu v něm uvedených hledal azyl v zahraničí. Apeloval proto na soud, aby uznal jeho argumentaci, že do zahraničí odešel z čistě politických důvodů a že tedy výše uvedená doba má být uznána za dobu, „po kterou v důsledku výkonu trestu nemohl po svém propuštění vykonávat zaměstnání ve smyslu ust. § 25 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb“. Když žalobce StB dne 10. 7. 1974 zatkla, stalo se tak **na pracovišti žalobce**. Byl to tedy den, kdy v ČSSR jako civilní osoba pracoval naposled. Další práci mu tímto StB na mnoho let znemožnila. Dle názoru žalobce by tedy celá následná doba od tohoto dne měla být hodnocena jako doba pokračování zaměstnání.

Brání-li koordinační předpisy možnost aplikovat na dobu, kdy se již (za okolností výše uvedených) zdržoval mimo území ČSSR, měla by být tato doba považována **alespoň za dobu vyloučenou**, aby nedocházelo k dalšímu rozmělnění základu pro výpočet jeho důchodu. Takový postup by byl, jak se domnívá, alespoň částečně souladný s ust. § 25 odst. 3 část věty za středníkem, zákona č. 119/1990 Sb., a odpovídal by i smyslu tohoto předpisu (odstranění krivd nastalých v souvislosti s komunistickou perzekucí). Citace obecného předpisu (ust. § 16 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb.), obsažená v rozhodnutí ČSSZ ze dne 28. 1. 2013, není dle názoru žalobce dostatečným zdůvodněním, proč má být v jeho případě pomíjen smysl zákona č. 119/1990 Sb.

ČSSZ v odůvodnění rozhodnutí o námitkách dále uvádí, že žalobcova „špatná pracovní morálka“ (deklarovaná v nezákonných, následně rehabilitovaných odsuzujících rozsudcích) se zjevně projevovala i v zahraničí. Racionalitu této téze ponechává žalobce opět na vyhodnocení soudu. ČSSZ dle žalobce neprojevila jakoukoliv snahu došetřit relevantní skutkové okolnosti. Je obecně známou skutečností, že všichni žadatelé o politický azyl, ty z ČSSR nevyjímaje, nemohli v prvním roce svého pobytu v zahraničí pracovat. Žalobce jako čekatel na politický azyl měl rok zákaz práce, pracovní povolení dostal až k 1. 11. 1986 (doložil k žalobě). Uvedl dále, že k žalobě přikládá lékařský posudek německého znalce, dokládající omezenou pracovní schopnost žalobce. Žalobce nesměl vykonávat těžkou práci, nesměl pracovat při stresu, na směny, ve vlhku, v zimě, v průvanu, změnách teplot, prachu, kouři, plynových výparech a nesměl zvedat více než 12 kg (doložil k žalobě). Přesto žalobcovo propuštění v předdůchodovém věku bylo způsobeno nikoliv žalobcovým „záporným vztahem k práci“, ale kvůli začínající krizi ve stavebnictví. Ve vyšším věku je navíc těžké najít práci. ČSSZ si mohla zjistit, že emigrant v Německu musí nejdříve získat pracovní povolení, aby mohl začít vykonávat zaměstnání. ČSSZ však zcela jistě ví, že v době

opuštění republiky byl žalobce v ČR poživitelem sociálního důchodu, a to z důvodu plné invalidity způsobené poškozením zdraví v důsledku věznění.

3) Poslední a nejpodstatnější námitka žalobce se týká nesprávného postupu ČSSZ při provádění tzv. „dílčení“ **procentní výměry jeho starobního důchodu ve vazbě na žalobcem přiznaný příplatek k důchodu dle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb.** Je srozuměn s obsahem ust. § 98 zákona č. 155/1995 Sb. (v rozhodnutí ČSSZ je nesprávně odkazováno na ust. § 58 a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení), podle něhož se tento příplatek stává součástí procentní výměry starobního důchodu a tvoří s ním nadále jeden celek. S tímto žalobce problém nemá. Nikde z tohoto ustanovení však nevyplývá pravidlo, jak postupovat při dílčení procentní výměry důchodu, tj. zda se má příplatek stát součástí procentní výměry před provedením jejího dílčení, nebo až po něm. Domnívá se, že postup, jaký využívá ČSSZ, je svévolný a opět rozporný se smyslem rehabilitační normy. Část procentní výměry odpovídající přičleněnému příplatku k důchodu by neměla dle názoru žalobce podléhat dílčení, neboť se jedná o odškodňovací dávku poskytovanou českým státem jako reparaci za újmu, kterou jeho občané v minulosti utrpěli v důsledku politické perzekuce. Dílčení tohoto příplatku tedy výrazně diskriminuje osoby, které část svého života prožily v zahraničí. **Správný postup by měl být tedy takový, že dílčení procentní výměry (jehož smyslem je přiznat důchod ve výši odpovídající poměru doby pojištění získané na území toho kterého státu) se provede ještě předtím, než se její součástí stane rehabilitační příplatek.** Celý rehabilitovaný trest si totiž žalobce odpykal na území ČSSR a nikoliv částečně v NSR – proto považuje dílčení této odškodňovací dávky za nesprávné. V jeho případě došlo k neoprávněnému krácení tohoto příplatku o částku 512 Kč (z náležející částky 1.080 Kč, tj. 72x15 Kč; ČSSZ v rozhodnutí uvádí pouze 71 měsíců, žalobce má však rehabilitováno 72 měsíců). Na straně 15 rozhodnutí o námitkách je výslovně uvedeno, že tento postup využívá ČSSZ **na základě vlastního výkladu, který zatím nikdo nezpochybnil, a proto jej považuje za legitimní a přípustný.** Žalobce se naopak domnívá, že takový výklad je nepřípustný, neboť situace, na kterou zákon nepamatuje, je tímto výkladem řešena v neprospěch pojištěnců, což je zřejmé v rozporu s obecnými pravidly interpretace odškodňovacích předpisů. Takový výklad zákona totiž jednoznačně diskriminuje určitý okruh rehabilitovaných osob. Navíc, délka doby získaného zaměstnání osoby, která se trvale zdržovala v ČR, také nerozhoduje o výši reparace (stejný nárok na příplatek má občan, který získal 25 roků pojištění, jako občan, který získal 40 roků pojištění). Rozhodující je v tomto případě jen délka nezákonného věznění.

S ohledem na výše uvedené argumenty podpořené důkazními prostředky, jež k žalobě přiložil, navrhuje žalobce, aby rozhodnutí žalované vydané dne 28. 1. 2013 bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl následující:

Napadeným rozhodnutím z 28. 1. 2013, č. j., žalovaná uvedla, že tímto změnila prvoinstanční rozhodnutí z 2. 5. 2012 tak, že podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zdp“) a podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, a počínaje 1. 5. 2004 i s přihlédnutím k čl. 45, čl. 46 odst. 1 písm. a) bod (ii) a k čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, a počínaje 1. 5. 2010 i s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu 883/2004 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) 987/2009 žalovaná přiznala žalobci od 8. 6. 2006 starobní důchod ve výši 3.518 Kč měsíčně a současně se od téhož data přiznává podle zákona č. 357/2005 Sb., zvláštní příspěvek k důchodu ve výši 2.500 Kč a od téhož data i příplatek

k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve výši 3.777 Kč měsíčně, celkově náleží 9.795 Kč měsíčně. Ke změně výše starobního důchodu došlo vlivem přehodnocení zápočtu německé doby pojištění a nového výpočtu indexovaného průměrného výdělku.

Pokud jde o žalobu, žalobní body jsou fakticky totožné s těmi, které žalobce uplatnil v rámci námitkového řízení.

Předmětem sporu je tedy stanovení výše starobního důchodu z pohledu zákona o soudní rehabilitaci.

Podle § 25 odst. 1 zákona o soudní rehabilitaci *pro účely důchodového zabezpečení se doba vazby a výkonu trestu odnětí svobody poškozeného, který byl podle tohoto zákona zcela zproštěn obžaloby, posuzuje jako doba pokračování v zaměstnání (pracovní činnosti), jež poškozený konal před vzetím do vazby (nástupu trestu), podle předpisů o sociálním zabezpečení. Stejně se posuzuje část doby výkonu trestu, po kterou byl trest vykonán neoprávněně, jestliže se podle tohoto zákona zruší odsuzující rozsudek jen z části.*

Podle § 25 odst. 2 zákona o soudní rehabilitaci *jestliže poškozený v době nezákonného výkonu trestu vykonával práce, které by odůvodňovaly zařazení v zaměstnání do I. (II) pracovní kategorie, posuzuje se výkon těchto prací jako výkon zaměstnání I. (II) pracovní kategorie.*

Podle § 25 odst. 3 zákona o soudní rehabilitaci *ust. odst. 1 se užíje obdobně pro zápočet doby, po kterou poškozený v důsledku výkonu trestu nemohl po svém propuštění vykonávat zaměstnání (pracovní činnost); při výpočtu průměrného měsíčního výdělku (pracovní odměny) se nehledí k této době, a pokud je to pro poškozeného výhodnější, ani k době, po kterou nemohl vykonávat své dřívější zaměstnání (pracovní činnost).*

Podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci *poškozený může žádat, aby mu byly místo nároků vyplývajících z ustanovení předchozích odstavců poskytnutý měsíční příplatek k důchodu v částce:*

- a) 20 Kčs za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém poškozený konal práce za zvlášť obtížných pracovních podmínek, které by odůvodňovaly jejich posuzování jako zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie.
- b) 15 Kč za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody v ostatních případech.

Příplatek k důchodu se poskytuje ode dne 1. 7. 1990, byl-li poškozený k tomuto dni poživitelem důchodu. Stane-li se poškozený poživitelem důchodu po tomto dni, poskytuje se příplatek k důchodu od přiznání důchodu. Příplatek k důchodu se vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřevyšuje nejvyšší výměru starobního důchodu stanovenou zvláštním předpisem.

Podle § 98 zákona o důchodovém pojištění *příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 a 8 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., a podle § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění zákona č. 267/1992 Sb., přiznaný po 31. 12. 1995, se slučuje s procentní výměrou důchodu, ke kterému náleží, a tvoří s důchodem nadále jeden celek. Zánikem nároku na důchod, s nímž byl příplatek k důchodu sloučen, však není dotčen nárok na tento příplatek podle zákona o soudní rehabilitaci a zákona o mimosoudních rehabilitacích.*

Co se týče první žalobní námitky, kterou se žalobce domáhá zhodnotit dobu pojištění od 1. 1. 1971 do 9. 3. 1972 a od 1. 10. 1972 do 30. 4. 1973 jako dobu bezprostředně navazující na výkon trestu konaný od 31. 1. 1968 do 30. 4. 1970, v důsledku čehož nemohl vykonávat zaměstnání, uvedla žalovaná.

Žalobce se domáhá aplikace výše citovaného § 25 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, podle něhož se započítává doba, po kterou v důsledku výkonu trestu nemohl po svém propuštění vykonávat zaměstnání, jako dobu pokračování v zaměstnání. Stěžejním pro aplikaci tohoto ustanovení je ujasnit časový termín, které uvedené ustanovení obsahuje, a to význam slovního spojení „po propuštění“, neboť zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, nepodává k tomuto žádného bližšího vysvětlení. Nezbyvá než analogicky uvést situace, v níž lze očekávat, že „po“ odehrání se jistě situace je ve skutkové návaznosti na ni očekávána v nejbližším možném časovém sledu událostí další. Lze tak uvést případy, kdy žena po skončení mateřské dovolené nastupuje do práce, student po vykonání závěrečné maturitní zkoušky a ukončení studia na střední škole nastupuje ke studiu na vysokou školu, na kterou úspěšně složil zkoušku, student po přerušení studia nastoupí do zaměstnání, po skončení pracovního poměru je zaměstnavatel povinen vydat potvrzení o zaměstnání apod. Lze tak předpokládat, že se jedná o události, které na sebe „bezprostředně“ časově navazují. Proto ani v případě citovaného § 25 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, zákonodárce nepředjímal časovou prodlevu, byť si byl jistě vědom, že se jedná o tak citlivou věc, jakou odškodnění za doby protiprávního věznění nepochybně je. Právě s ohledem na uvedené nelze vysledovat, že zákonodárce při takové rozvaze vzal v úvahu historickou souvislost v podobě Ústavního zákona č. 100/1960 Sb., Ústava ČSR, podle jehož čl. 21 odst. 1 a 3 *Všichni občané mají právo na práci a na odměnu za vykonanou práci podle jejího množství, jakosti a společenského významu. Právo na práci a na odměnu za ni je zajištěno celou socialistickou hospodářskou soustavou, která nezná hospodářských krizí ani nezaměstnanosti a zaručuje neustále zvyšování reálné odměny za práci. Stát zaměřuje svou politiku tak, aby s rozvojem výroby a se vzrůstem produktivity práce mohlo docházet k postupnému zkracování pracovní doby bez snížení mzdy* a tudíž právě proto stanovil časovou benevolenci pro období, po kterou po propuštění z výkonu trestu, konaného především z politických důvodů, nebylo možno zařadit se k výkonu zaměstnání. K takové situaci mohlo dojít např., kdy k propuštění z výkonu trestu došlo v období vánočních svátků. *Je tak jednoznačné, že slovní spojení „po propuštění, jež § 25 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, obsahuje, má na mysli časové období v rozhraní jednoho až dvou měsíců, nikoliv, jako v případě žalobce 8 měsíců.* V předmětné věci současně vyvstává otázka, zda-li žalobce měl zájem, s ohledem na jeho politické přesvědčení a tedy subjektivní důvody, nechat se po propuštění z výkonu trestu zaměstnat. Z pohledu § 25 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a aniž by žalovaná chtěla snižovat vážnost posouzení, jestliže byl žalobce prokazatelně z výkonu trestu propuštěn dne 30. 4. 1970, pak na dobu od 1. 1. 1971 nelze pohlížet jako na dobu po propuštění z výkonu trestu, ledaže by se pro období od 1. 1. 1971 do 9. 3. 1972 a od 1. 10. 1972 do 30. 4. 1973 prokázala přímá a příčinná souvislost mezi výkonem trestu a ztrátou zaměstnání. V tomto směru však leží důkazní břemeno na žalobci, který dosud žalované žádný věrohodný doklad k takovému posouzení nepředložil. Tato námitka je tedy irelevantní.

Co se týče druhého žalobního bodu, kterým žalobce tvrdí, že v době od 24. 10. 1985 do 31. 10. 1986 se sice zdržoval v cizině, avšak dle jeho názoru je nutno opět přihlédnout ke skutečnosti, že tento stav nastal rovněž z čistě politických důvodů žalovaná, uvedla následující.

Podle § 13 odst. 1 zdp, za dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. květnem 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud bylo za ni zaplacené pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného.

Podle § 8 zákona č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1992 pojištění zaniká dnem skončení zaměstnání, které zakládá pojištění podle tohoto zákona.

Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že zánik pojištění je vázán na zánik příslušného právního vztahu, který nemocenské pojištění zakládá. Pojištění tedy zaniklo dnem, do kterého trval pracovní poměr. V předmětné věci je nepochybné, že pracovní poměr žalobce na území ČR trval do 23. 10. 1985 a po tomto datu žalobce na území ČR nevykonával práci a nebyl zaměstnanecky odměňován, neboť zásadní pro danou věc je, že pracovní poměr byl ukončen dne 23. 10. 1985. Tento stav nelze srovnat například s pracovníci na mateřské dovolené a dalším neplaceném volna, kdy v průběhu takového volna ukončí pracovní poměr; zde účast na nemocenském pojištění končí k datu skončení pracovního poměru, i když pracovnice po dobu volna do zaměstnání nedocházela a nebyla odměňována. Takto nastíněný právní stav trval až do 31. 12. 1985, kdy byla přijata nová právní úprava v podobě zdp, podle jehož § 11 písm. a) *dobou pojištění je po 31. 12. 1995 doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až l) a odst. 2, za kterou bylo v ČR zaplacené pojistné a doba účasti na pojištění osobu uvedených v § 5 odst. 1 písm. m) a n).* Z pohledu zákona o důchodovém pojištění se tedy dobou pojištění rozumí časový úsek, po kterou trvala právní událost spočívající ve výkonu výdělečné činnosti, definovaná tímto zákonem. Oproti předchozí právní úpravě je významné, že za doby pojištění po 31. 12. 1995 se považují doby, kdy je občan povinen platit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Pokud tedy zaměstnanec požádá svého zaměstnavatele o neplacené volna a jeho požadavku je vyhověno, záleží pouze na tomto zaměstnanci, zda-li po dobu čerpání neplaceného volna dostojí placení pojistného, i když je i nadále veden v evidenci zaměstnance svého zaměstnavatele, jelikož nevykonává výdělečnou činnost, byť v pracovním poměru, zaměstnavatel placení pojistného neprovede. S ohledem na výše uvedené, žalovaná musela vycházet z právního stavu k datu uplatnění žádosti a následně s ohledem na § 13 odst. 1 zdp, z čehož je nepochybné, že žalobce byl na území ČR v pracovním poměru do 23. 10. 1985. Od 1. 11. 1986 je žalobci zhodnocena německá doba pojištění, potvrzená německým nositelem pojištění. Uvedené nepochybně ani žalobce svým tvrzením, že v době od 24. 10. 1985 do 31. 10. 1986 na území tehdejší Československé republiky již nebyl zaměstnán, tudíž nevykonával činnost, která by podléhala nemocenskému a následně i důchodovému pojištění. Z hodnocení požadované doby proto přísluší dle koordinačních nařízení, konkrétně dle čl. 45 a 46 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 (dále jen „Nařízení“), cizozemskému nositeli pojištění, na jehož území výdělečnou činnost žalobce vykonával, vykonával-li ji vůbec, protože německý nositel pojištění potvrdil dobu pojištění žalobce až od 1. 11. 1986. Pro zhodnocení doby od 24. 10. 1985 do 31. 10. 1986 by v úvahu mohla připadat možnost aplikace zákona č. 87/1991, o mimosoudní rehabilitaci, konkrétně § 24 odst. 1, ovšem za předpokladu, že by žalobce prokázal, že pracovní poměr ukončený dne 23. 5. 1986 skončil neplatně. Tato alternativa je však málo pravděpodobná, protože žalobce požádal o propuštění ze státního svazku České socialistické republiky a jeho požadavku bylo dne 10. 9. 1985 vyhověno. Logicky navazovalo jeho vycestování. Námitka žalobce je irelevantní.

Co se týče třetího žalobního bodu, vzhledem k novému výkladu Ministerstva práce a sociálních věcí ČR lze požadavku žalobce na „nedílčení“ rehabilitačního příspěvku vyhovět.

Za takto zjištěného skutkového stavu žalovaná ponechala konečné rozhodnutí na úvaze soudu.

Z dávkového spisu žalobce vedeného žalovanou soud zjistil, že 2. 5. 2012 vydala žalovaná rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o starobní důchod tak, že rozhodnutí ze dne 26. 8. 2010 se mění tak, že podle ust. § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., a s přihlédnutím k čl. 45 a čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 se od 8. 6. 2006 přiznává žalobci starobní důchod a jeho výplata ve výši 1.799 Kč měsíčně a počínaje **1. 5. 2010** i s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 k nařízení Evropského parlamentu Rady (ES) č. 987/2009. Zvláštní příspěvek k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb., od 8. 6. 2006 činí 2.500 Kč měsíčně. Příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., od 8. 6. 2006 činí 3.777 Kč měsíčně, celkem od 8. 6. 2006 náleží 8.076 Kč měsíčně.

V rozhodnutí pak uvedeno, jak se důchod valorizuje, když od ledna 2012 celkem náleží 9.815 Kč měsíčně.

Na základě námitek žalobce pak vydala žalovaná v námitkovém řízení rozhodnutí 28. 1. 2013, když rozhodnutí z 2. 5. 2012 zcela změnila tak, že podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) a podle ust. § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a počínaje 1. 5. 2004 i s přihlédnutím k čl. 45, k čl. 46 odst. 1 písm. a) bod (ii) a k čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a počínaje 1. 5. 2010 i s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 se od 8. 6. 2006 přiznává starobní důchod i jeho výplata, kdy starobní důchod v dílčené výši od 8. 6. 2006 činí 3.518 Kč měsíčně, zvláštní příspěvek k důchodu podle zákona č. 357/2005 od 8. 6. 2006 činí 2.500 Kč měsíčně, příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., od 8. 6. 2006 činí 3.777 Kč měsíčně, celkem tak účastníku řízení od 8. 6. 2006 náleží 9.795 Kč měsíčně.

Poté pak je uváděno dle příslušných nařízení vlády zvyšování důchodu (valorizace), v dílčené výši, přičemž od ledna 2013 výše důchodu žalobce náleží 11.979 Kč měsíčně.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 8. 1. 2014, u něhož žalobce uvedl, že trvá na všech třech svých žalobních námitkách a předložil soudu podání Ministra práce a sociálních věcí ČR z 13. 6. 2003.

Z tohoto vyjádření soud zjistil, že Ministerstvo práce a sociálních věcí odpovídalo na dotaz žalobce z 6. 6. 2013 na názor týkající se dílčení „odškodňovacího“ příplatku přiznanému žalobci podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci a Ministerstvo sdělilo, že tento postup neshledalo důvodným. Jednalo proto o této otázce s ČSSZ, která uznala oprávněnost požadavku žalobce; podle jejího vyjádření bude žalobci vyhověno a odškodňovací příplatek přiznán v plné, tj. nedílčené výši.

U jednání soudu žalobce pak poukázal na to, že i ze samotného vyjádření žalované k žalobě vyplývá, že požadavku žalobce na „nedílčení“ rehabilitačního příspěvku lze vyhovět. Od vyjádření žalované z 26. 6. 2013 však uplynulo již půl roku a žádné nové rozhodnutí,

z něhož by vyplývalo, že se odškodňovací příspěvek nemá dílit, žalobce dosud neobdržel. K jednotlivým žalobním námitkám pak dodal:

Pokud jde, o první žalobní námitku uvedl.

Žalobce vždy zcela otevřeně dával najevo své názory a otevřeně vystupoval proti komunistickému režimu. Své názory dával najevo i v zaměstnání např. tím, že nechodil na určité schůze, kam všichni ostatní docházeli, nebo na schůzi šel a otevřeně se proti tehdejšímu režimu vyjadřoval. To byl také důvod, proč ho neustále sledovala StB a ta chodila za nadřízenými žalobce do zaměstnání. Ti měli pak za to, že žalobce dělá stále problémy a že oni chtějí mít klid. Pro svůj postoj k minulému režimu měl tedy žalobce neustále problémy a ve výkonu trestu odnětí svobody pro své politické postoje byl již v roce 1967. Pokud jde o období, kdy žalobce nebyl zaměstnán, tj. doba od 1. 1. 1971 do 9. 3. 1972 a od 1. 10. 1972 do 30. 4. 1973, uvedl, že určitě to bylo období, kdy pracovat chtěl, ale kvůli svým politickým postojům a svým politickým aktivitám nemohl sehnat zaměstnání. Ví, že v předchozím období pracoval jako závozník v Uhelných skladech Uherský Brod a u Státního statku Uherský Brod jako dělník na stavbě. Vzpomíná si, že když pracoval jako závozník u Uhelných skladů, vozili určité věci pro Frutu Nivnice a vzpomíná si také, že Fruta ztratila nějak o tento dovoz zájem a proto dle žalobce u něho sešlo ze zaměstnání u Uhelných skladů. Rozhodně neodešel sám, ani nebyl vyhozen např. pro špatnou pracovní morálku. Od roku 1970 o jeho osud měla výrazný zájem StB, a s tím souviselo i to, že nemohl sehnat zaměstnání. Dále sdělil, že v současné době už není nikdo, kdo by mu mohl tuto skutečnost potvrdit. On sám také běžně nikomu o svých problémech nevykládal. Počátkem 70-tých let zakládal big beatovou skupinu v Šumicích, kde žil, nosil tehdy dlouhé vlasy a funkcionáři v obci ho označovali za „máničku“ a toho, komu se nechce pracovat, i když to nebyla pravda. V té době, aby nějak vyžil, ho podporovala matka nebo tzv. „kšeftoval“ s nějakým zbožím, které bylo nedostatkové. Např. nakoupil nedostatková jízdní kola nebo koberce a s nějakým menším ziskem je prodával. Dále uvedl, že v červenci roku 1973 byl v Československu zatčen a od té doby byl ve výkonu trestu. Zatčen byl 10. 7. 1974 za podvracení republiky byl ve výkonu trestu odnětí svobody 6 let, poté mu byl přiznán invalidní důchod, takže v Československu naposledy pracoval do 10. 7. 1974, poté pracoval ve výkonu trestu odnětí svobody a po skončení výkonu trestu mu byl přiznán invalidní důchod. Dále sdělil, že počátkem 70-tých let měl zájem odejít do zahraničí, a to kvůli politické situaci v Československu. Tomu však nebylo povoleno. V roce 1985 tento zájem již neměl. Bylo to zejména proto, že už měl kolem 40 let, věděl, že není zdravý, má již určité roky a že bude velmi složité se v zahraničí uplatnit. StB však nejenom žalobce, ale i další lidi stejného politického smýšlení a aktivit hodně sledovala, žalobce pak zvláště proto, že se začal stýkat s chartisty. Byl tedy velmi nepohodlný tehdejšímu režimu, a když začala tzv. akce Asanace z popudu ministra vnitra, byl nucen republiku opustit. Žalobci bylo doslova řečeno, ať si sebou vezme koho chce a ať z republiky „vypadne“. Proto nakonec s manželkou odjeli do Německa, bylo jim vyhrožováno, že pokud neodjedou, stane se něco žalobci nebo někomu z rodiny. Když přijeli s manželkou do Německa, byli jediní, kteří získali okamžitě po pohovoru politický azyl. Bylo však naprosto nemyslitelné, když do Německa přijeli, aby začali okamžitě pracovat. Nebylo to možné právě pro politický azyl. Nebýt akce Asanace, žalobce by už v roce 1985 z Československa neodjížděl. V Německu nemohl začít ihned pracovat proto, že nejprve mu muselo být vydáno pracovní povolení, které získal až k 1. 11. 1986. Bylo to tak, že nejprve dostal politický azyl a teprve poté mu mohlo být vyřízeno pracovní povolení. Pak začal žalobce v Německu pracovat ve stavebnictví a tam pracoval do svých 50 nebo 51 let a poté jeho pracovní činnost skončila z toho důvodu, že v Německu také

nebyla práce, byla krize ve stavebnictví a je do současné doby, a proto byl ze zaměstnání propuštěn, i když měl vždy dobré pracovní hodnocení.

Žaloba žalobce je důvodná částečně.

Soud pokládá žalobu žalobce za důvodnou ohledně jeho žalobní námitky č. 3, týkající se způsobu dílčení procentní výměry jeho starobního důchodu, když zaujímá stejné stanovisko jako Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR uvedený v podání z 13. 6. 2013 a zaslaný žalobci, přičemž s tímto stanoviskem se v písemném vyjádření k žalobě ztotožnila i žalovaná.

Podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního, je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.

Dle § 78 odst. 4 s.ř.s. zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Krajský soud v Brně zavazuje žalovanou právním názorem, že dílčení procentní výměry starobního důchodu u žalobce se provede předtím, než se její součástí se stane „odškodňovací příplatek“ přiznaný žalobci podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., tedy, že odškodňovací příplatek bude žalobci přiznán v plné výši, nikoliv, jak provedla žalovaná, v „dílčené výši“.

Ostatní dvě žalobní námitky soud za důvodné nepokládá.

K žalobní námitce č. 1 soud uvádí:

Pokud žalobce požaduje, aby doba od 1. 1. 1971 do 9. 3. 1972 a od 1. 10. 1972 do 30. 4. 1973 byla v osobním listu důchodového pojištění jako doba pojištění vykázána, s tímto se soud neztotožňuje. Z osobního listu důchodového pojištění z 28. 1. 2013 soud zjistil, že tato doba skutečně vykázána u žalobce jako doba pojištění není.

Žalobce tuto dobu, kdy mu není vykázána doba pojištění a kdy nepracoval, požaduje, že mu má být vykázána s tím, že žalovaná měla postupovat dle § 25 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., a to proto, že žalobce v tomto období nemohl sehnat s ohledem na svou politickou činnost a politické postoje zaměstnání, ač předchozí dvě zaměstnání u Uhelných skladů Uherský Brod a státní statek Uherský Brod neskončila z důvodu porušování pracovních povinností žalobce.

Soud se s tímto stanoviskem neztotožňuje, neboť žalobce žádným způsobem neprokázal, že by v uvedeném období od 1. 1. 1971 do 9. 3. 1972 a od 1. 10. 1972 do 30. 4. 1973 nemohl získat zaměstnání z důvodu politických.

Tato skutečnost nebyla ničím doložena, když navíc uvedl, že v předchozí době pracoval, a to u Uhelných skladů Uherský Brod a Státní statek Uherský Brod a nedokázal ani říci, proč a z jakých důvodů tyto pracovní poměry skončily, když uváděl, že šly tzv. „nějak do ztracena“, což nebylo možné (zákoník práce platil i v té době).

Soud uvádí, že podle zákoníku práce účinného v uvedené době, v žádném případě pracovní poměr nemohl skončit „tzv. do ztracena“ a žalobce ničím, ani žádnou svědeckou výpovědí neprokázal, že by v konkretizovaném období, tj. uvedených 645 dnů zaměstnání sehnat nemohl.

Toto se opírá pouze o tvrzení samotného žalobce, které nebylo naprosto ničím podloženo.

Tuto žalobní námitku tedy soud za důvodnou neuznal.

Pokud pak jde o žalobní námitku č. 2, a to tu, že žalobci měla být zhodnocena pro účely důchodového pojištění jako doba pojištění i doba od 24. 10. 1985, do 31. 10. 1986, i když tuto dobu se zdržoval již v cizině, a to v Německu, kde získal politický azyl a kde mu bylo vyřízeno pracovní povolení až od 1. 11. 1986, ani s tímto se soud neztotožňuje. Žalobce měl za to, že tato doba pojištění by měla být zhodnocena ČSSZ jako doba pojištění v Československu, a to proto, že žalobce na základě akce Asanace byl nucen opustit Československo, ač v této době již nechtěl a začal žít v zahraničí s tím, že pokud by toto nebylo možné, nechtěl je tato doba považována alespoň za dobu vyloučenou, aby nedocházelo k dalšímu rozměňování základu pro výpočet jeho důchodu.

Ani s tímto názorem žalobce, se krajský soud tedy neztotožňuje, a to z toho důvodu, že bylo zcela jednoznačně prokázáno, že v uvedeném období žalobce již nežil na území Československa, legálně se vystěhoval z Československa a žil již na území Spolkové republiky Německo, nebyl již považován za československého státního občana a nebyl a není zde žádný právní předpis, který by za této situace mohla ve prospěch žalobce ČSSZ použít.

Pokud žalobce poukazuje na to, že alespoň částečně by započítání uvedené doby bylo souladné s ust. § 25 odst. 3 část věty za středníkem zákona č. 119/1990 Sb., s tímto se krajský soud neztotožňuje (znění tohoto zákonného ustanovení) - při výpočtu průměrného měsíčního výdělku (pracovní odměny) se nehledí k této době a pokud je pro poškozeného výhodnější, ani k době, po kterou nemohl vykonávat své dřívější zaměstnání (pracovní činnost). Toto zákonné ustanovení tedy větu za středníkem § 25 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., nelze na situaci žalobce použít, neboť skutečně v uvedeném období od 24. 10. 1985 do 31. 10. 1986 již nebyl považován za československého státního občana, nežil na území Československa, legálně se vystěhoval do Spolkové republiky Německo.

V tomto směru soud odkazuje na odůvodnění ohledně této námitky na rozhodnutí žalované z 28. 1. 2013 a i na písemné vyjádření žalované k žalobě týkající se této námitky, neboť se s nimi krajský soud zcela neztotožňuje.

Soud ještě uvádí, že žalobce ani žádným způsobem neprokázal, že zaměstnaný mohl začít být ve Spolkové republice Německo až od 1. 11. 1986, v tomto směru žádný doklad v dávkovém spise žalobce neexistuje a tuto skutečnost žalobce tedy pouze tvrdí, ale ničím neprokazuje.

Soud tedy uzavírá, že žaloba žalobce je důvodná pouze částečně, a to pouze ohledně žalobní námitky č. 3 a k ní se soud již vyjádřil.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 věta druhá s.ř.s. (nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl). Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

Pokud jde o žalobce, ten se osobně jednání Krajského soudu v Brně dne 8. 1. 2014 zúčastnil. Požadoval náhradu nákladů, a to jízdné Mnichov-Brno a zpět, 2x 600 km vozidlem Volvo V40, při průměrné spotřebě 8 l benzínu super na 100 km, dále pak úhradu dálniční známky 310 Kč, kterou si musel zakoupit (10-ti denní) při cestě k soudu do ČR, a dále poštovné 5,50 euro, které zaplatil při zasílání žaloby Krajskému soudu v Brně jako poštovné z Německa. Požadoval pak ještě 5,10 euro, za pořízení kopií příloh, které připojil k žalobě.

Pokud jde o jízdné z Mnichova do Brna a zpět, soud si ověřil přes internet, že skutečně cesta Mnichov-Brno je 600 km, dále žalobce předložil u jednání soudu technický průkaz vozidla, se kterým cestoval, a to Volvo V40, technický průkaz zní na jména Danuše Perutková (žalobce sdělil, že je to jeho manželka).

Žalobce byl ve věci úspěšný z 1/3 (pouze týkající se z žalobního bodu 3) a proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 1/3.

Náklady řízení tedy představují, pokud jde o jízdné 1/3 z částky 8.078 Kč (dle vyhl. č. 435/2013 Sb.), a dále pak 1/3 z ceny dálniční známky 10-ti denní v ČR na rok 2014, což soud ověřil, že je 310 Kč, tedy 1/3 představuje částku 103,30 Kč, celkem 2.692 Kč jízdné + 103,30 Kč. Tyto náklady byly žalobci přiznány ze zbývajících nákladů (poštovné) nebylo najisto postaveno, že šlo o poštovné v souvislosti s žalobou a stejně tak i s náklady za pořízení příloh.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. ledna 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová